

Soutěž k 700. výročí katedrály sv. Ducha

Přesvědčte si 4 soutěžní díla, která jsou od dětství ze základní školy v Mlýně.

Cihly pro katedrálu sv. Ducha 1. Ást: Na lodi Kapitán: Pohněte!!!! Veslujte rychleji, dnes do večera musíme být v Pražském přístavu. 1. důstojník: (Posádka hraje únavu) Kapitáne, posádka už nemůže dál veslovat, potměbuj pauzu! Kapitán: Musí vydržet, za chvíli budeme v přístavu. (Po chvíli přejíždí do přístavu) Jsme tu, vyložte cihly z táhlety vozy. (ukáže na vozy a posádka začne vykládat cihly) (Loď zůstává v přístavu a 10 vozů se vydává na cestu) 2. Ást: Cesta ke katedrále Vedoucí Koř: (Když vyjedou z msta, tak se v lince cesty zastaví na cestě v lese) Prrrrrr, zastavte. Koně si musí odpočinout a nezapomeňte zkontrolovat náklad, ani jedna cihla se nesmí ztratit. (Ostatní koři kontrolují náklad) (Jeden koř přiběhne k vedoucímu) 1. Koř: Pane, máme problém, prasklo nám kolo u vozu. Vedoucí Koř: No a co já s tím? Tak tam dejte náhradní. 1. Koř: No a právě v tom je ten problém, žádné náhradní není. Vedoucí Koř: A proč? 1. Koř: Náklad zabral tolik místa, že nezbylo místo na náhradní díly. Vedoucí Koř: To mi jako chybí, že nemáme náhradní díly? 1. Koř: Ano, pane. Vedoucí Koř: (Přijde 2. koř a začne je poslouchat) To je vaše povinnost, ale naštěstí jsem vymyslel plán, který to všechno vyřeší. 2. Koř: A jaký je ten plán? Vedoucí Koř: Ten plán je takový, že... (2. koř mu skočí do očí) 2. Koř: Jaký je ten plán? Kdybyste mě nechal domluvit, tak bych vám to řekl. Takže ten plán je takový, že... (znovu mu skočí do očí) 2. Koř: A jaký je teda ten plán? Vedoucí Koř: (už se uklidňuje) Jestli mě ještě zastavíte, tak jednu přídělím vám i vašemu kolegovi ten plán neřeknu! Takže vy tu zstanete. (ukazuje na 1. Koř) Já s dalším jím pojedu napřed a vy si odpočítejte jednoho koně od vozu a dojedete do nejbližšího msta pro nové kolo, přídělíte pojedete za námi. 1. Koř: Ano, pane (Vedoucí koř dává rozkaz a ostatní odjíždí, jenom jeden vůz stojí v lese) 3. Ást: Rozbitý vůz 1. Koř: (Mluví na pomocníka) Ty počkej tady s cihlami, koněm a vozem, já si vezmu druhého koně a dojedu do msta pro nové kolo. Pomocník: Ano. (1. koř odjíždí do msta) (Pomocník si začne pobroukávat a omylem shodí jednu cihlu na zem a ta se rozbije. Panicky se rozklepe a dostane infarkt) (Po chvíli přijede 1. koř i s kolem.) 1. Koř: (Sleze z koně, podívá se na pomocníka zděsí se) Co se tady asi stalo a proč tu leží můj pomocník? (Koukne na rozbitou cihlu) A proč tu leží ta rozbitá cihla? Nevím. (Opraví kolo, naladí pomocníka, přídělí koně a odjede za ostatními) 4. Ást: Slavnost u katedrály (1. koř přijíždí ke katedrále, kde čekají ostatní) Velitel Koř: (1. koř přijede k vedoucímu, u kterého stojí stavby) Aááá. Výborně tak jste tady, už nám pomalu začaly docházet cihly. 1. Koř: Ano jsem tu, ale stala se jedna nešťastná zpráva (začne přemýšlet) - tedy se staly dvě nešťastné zprávy. Vedoucí Koř: A co se stalo? 1. Koř: Myslím si, že můj pomocník dostal infarkt. Vedoucí Koř: A proč dostal infarkt? A co je ta druhá vaše zpráva? 1. Koř: No právě že dostal infarkt, protože rozbil jednu z cihel. Vedoucí stavby: (Vyděšeně) (Vedoucí) To je strašné - těch cihel bylo objednáno tolik, kolik jsme potřebovali. Bez toho se nebude moci stavba dokončit a kdybychom čekali na nové, by bylo moc pozdě. Katedrála se má dokončit už za týden. Vedoucí koř: Hlavně žádné paniky! Naštěstí jsem jich vzal o dvacet víc - mám je u sebe ve voze. Hned pro ně dojdou. Vedoucí stavby: Výborně! Tak se má stavba dokončit. Vedoucí Koř: Tak tady jsou (donese bednu s cihlami) Vedoucí stavby: Mokrát děkuji. Vedoucí Koř: Nemáte zač, ale my už musíme jet, tak nashledanou. (Vozy odjíždí, katedrála se dostavuje a když je dostavená, tak odejdou i stavitelé a znovu se přijdou společně se všemi herci uklonit). Tomáš; Hanu; Cihla pro katedrálu Je leden, je chladno a vlhko, je pod nulou, vlhko, sněh, led... Brrrrrr. Malá holčička se vrací ze školy, loudá se, je jí zima. "Jé, to je ale krásný kostel," zastaví se holčička a kouká na velkou starobylou stavbu. "To není kostel, ale katedrála," ozve se slabý hlásek. "Kdo to jenom mohl být??" Přemýšlí holčička, když se zmateně rozhlíží kolem sebe, nikoho nevidí. Tady, dole! " zesílí hlásek. "Ty! Ty mluvíš?? Cihla a mluví, že se mi to jenom zdá. " Ale nezdá, každá cihla mluví, ale ne s lidmi, " vysvětluje jí cihla. " Ale, proč se mnou teda mluvíš?? Já sem přece taky člověk! " podiví se holčička. " No, to nevím. Máš se tu zeptat jak se menuje? " " Zuzanka, " odpoví holčička. Rychle se zeptá: " Mají cihly jména?? " zeptá se jako by se styděla za to že neví. " Samozřejmě, já jsem Adolf a tádle je můj bratr Azor, tádle sestra Zora. Všichni tady máme jména. " " Ale proč se tu válíš na zemi a nejsi v katedrále? Asi bude přet, pojď, vezmu tě domů, " navrhně holčička. Cestou jí cihla vysvětlí, že přemýšlela o mámu a tátu na té zemi už už skoro 5 let. Najednou se holčička zarazí. " To je smutné, ale proč je kousek katedrály postavený kousek zbořený? " zeptá se nechápavě holčička. Cihla vzdychne a spustí: " Jednou přišel vítr, bouřka, kroupy, blesky a část zbořili, té katedrále bylo 695 let a takle už je téměř 5 let, v červnu bude mít 700. výročí, " vykládá smutně cihla. " A to se s tím nic nedělá? " " Ne, nejsou peníze. " Cihla vypadá opravdu smutně. Najednou stojí před domem kde holčička bydlí. Vejdou. Cihla bydlela u holčičky, bylo tam teplo jako na chladné zemi u katedrály. Až jednoho dne... " " Sehnali se peníze, říkali nám to ve škole, to je skvělé ne?? Musím tě odnést zpátky, " říká holčička s radostí v hlase, ale smutkem v očích, ví s cihlou bude muset rozloučit. " Moc děkuji, za všechno, " poděkuje cihla. " Ahoj holčičko, copak to máš za cihlu? " zeptá se nějaký pán. " To je cihla pro katedrálu, " odpoví holčička. " Pojď se mnou, " pobídne jí. Dovede jí ke katedrále a pobídne jí, aby položila cihlu na ostatní cihly. " Ahoj, můj se hezky, " řekne holčička se slzami v očích, když jí pokládá na záda. KONEC Hana Stoklasová Chrám sv. Ducha slaví 700 let Rozhovor s Cihlou Reportér: Dobrý den, pane Cihlo mohla bych s Vámi udělat krátký rozhovor? Cihla: Dobrý den, ano s radostí. Reportér: Děkuji, chtěla jsem se zeptat, jak se těšíš, a už Vás zase vestaví do Chrámu? Cihla: Ano, těšíš se moc. Reportér: Tak to je dobře a máte tam nějaké

přítel nebo kamarád? Cihla: Ano, mám tam moji milovanou ženu a svoje děti a samozřejmě mám tam hodně přátel, my totiž vycházíme všichni se všemi. Reportér: Tak to tam budete mít zase určitě dobrou atmosféru, že? Cihla: Ano, to určitě. Reportér: A jaké máte ve chrámu klimatické podmínky? Cihla: No v létě máme krásně teplíčko, ale v zimě je trochu zima. Ale vždycky se to dá vydržet. Reportér: A je to poslední otázka, kdy jste Vám let? Jestli to není teda tajné? Cihla: Tajné to není - je mi přesně 700 let. Reportér: Tak to určitě máte dost věcí za sebou. Ale myslím, že Vás toho taky je dost. Cihla: Ano, také myslím. Reportér: To byla poslední otázka, tak pozdravujte rodinu i přátel a mějte se dobře. Děkuji za rozhovor. Cihla: Ano, pozdravovat budu. A věc nemáte za mě, bylo mi potěšením. Nashledanou. Pro rádio Blaník Evelína Větešková. Denisa Hlaváčová Katedrála svatého Ducha slaví 700 let "Momentálně stojím na náměstí v Hradci Králové před katedrálou svatého Ducha. Tato katedrála letos slaví již 700 let kdy byla postavena. Proto se na rádio rozhodlo udělat rozhovory s místními cihlami, které tvoří ze tohoto 700.let staré katedrály." "A máme první rozhovor." Reportérka: Dobrý den Cihla 871: Dobře Reportérka: Ráda bych se Vás zeptala jak jste tady strávila těch 700 let? Cihla 871: No já úplně v pohodě. Já sem předtím než jsem byla zastavena sem, tak zdobila děm rodiny Stromové, jenže děm se pak nechal zbourat, tak mě dali sem. Reportérka: To je velice zajímavé. Jestli se mohu zeptat... (cihla ho přerušila) Cihla 871: No tak se ptejte nemám na Vás celý století. Reportérka: Přesně kolika lety jste byla vyrobena? Cihla 871: No to si děláte legraci, to je moje osobní věc. Nashle. "Tak to moc dobře nedopadlo, ale máme tu také slečnu cihlu 10 346." Reportérka: Dobrý den Cihla 10 346: Ahoj J Reportérka: Vidím, že jste usměvavá a tak by mělo zajímat, jestli jste byla stále takto usměvavá a nebo jestli Vám bylo někdy do pláče. Cihla 10 346: Do pláče mi asi tady nikdy nebylo, já jsem totiž usměvavé děvče a život prostě miluji. Reportérka: Tak to je dobře, když naše katedrála má tak usměvavé cihly. Poslední otázka, jaké zde máte klimatické podmínky? Cihla 10 346: No musím říci, že tady není ani zima a to je velice dobře. Reportérka: Děkuji za rozhovor a ať jste stále tak usměvavá jako jste teď. Cihla 10 346: Díky "Tak a my přejeme katedrále, ať tu stojí minimálně ještě dalších 700 let." "Pro rádio Krokodýl, Amanda Vztekla." Simona Koptíková